

Дмитренко В.А. Родина священників села Шкурати Пирятинської протопопії: спроба реконструкції за матеріалами сповідних розписів другої половини XVIII ст. / В.А. Дмитренко // Краєзнавство. – 2010. – №3. – С.104-109.

Дмитренко Віталій
аспірант кафедри історії України
Полтавського національного
педагогічного університету ім. В. Г. Короленка

**РОДИНА СВЯЩЕНИКІВ СЕЛА ШКУРАТИ ПИРЯТИНСЬКОЇ
ПРОТОПОПІЇ: СПРОБА РЕКОНСТРУЦІЇ ЗА МАТЕРІАЛАМИ
СПОВІДНИХ РОЗПИСІВ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ XVIII СТОЛІТТЯ.**

У статті зроблена спроба проаналізувати функціонування інститутів родини і шлюбу в середовищі парафіяльних священників на основі сповідних розписів.

Ключові слова: *сповідні розписи, священник, шлюб, сім'я.*

Серед українських істориків, котрі спеціалізуються на дослідженні соціальної історії Гетьманщини XVIII століття, в останні роки простежується стійкий інтерес до вивчення інститутів родини та шлюбу. Це виглядає досить природно, адже саме родина відігравала вагомий роль у житті людини ранньомодерного суспільства, тож огляд основних аспектів її буття вочевидь допоможе нам краще збагнути природу соціуму того періоду. На жаль попередня вітчизняна історіографічна традиція не приділяла цій темі належної уваги, лише з поширенням історичної демографії спостерігається поступове зростання зацікавленості цією проблематикою. Проте на сьогодні можемо констатувати, що далеко не всі аспекти діяльності даних інституцій розкриті рівномірно. Тож говорити про якийсь узагальнюючий аналіз їхнього функціонування, очевидно, можна буде лише після розгляду цієї теми на мікроісторичному рівні в окремих сім'ях і соціальних групах.

Однією з традиційних, але малодосліджених у цій площині, спільнот були парафіяльні священники. На жаль, у силу цілого ряду обставин, впродовж тривалого часу цей прошарок населення лишався поза увагою дослідників. Його вивченням займалися науковці дореволюційної Росії, зокрема П. Знаменський та Е. Крижанівський[14]. Однак, основна увага у їхніх роботах зосереджувалася на юридичних і почасти побутових аспектах питання. Серед сучасних розробок інститутів шлюбу та сім'ї різних соціальних верств Гетьманщини, виконаних із урахуванням історико-демографічних методів, можна виділити праці Ю. Волошина, О. Сакала, І. Сердюка, проте родини священників висвітлені у них лише дотично[11]. Зосередження ж уваги саме на цьому прошарку суспільства є важливим ще й тому, що саме на духовенство, у досліджуваній нами період, покладалися обов'язки контролю за шлюбно-сімейними відносинами у суспільстві. Тож питання проте, якими були ці стосунки саме у цьому середовищі є доволі актуальним.

При розгляді окресленої тематики важливим видається питання про джерельну базу досліджень. У цьому плані варто, вочевидь, звернути увагу на матеріали церковного обліку населення, інформаційний потенціал яких використаний далеко не в повній мірі. Особливо це стосується сповідних розписів. Цей вид документів фіксував відвідування парафіянами таїнств сповіді та причастя. Запроваджені на початку XVIII століття, вони вже на другу його половину стали повноцінним обліковим джерелом православного населення Російської імперії. У відповідності з указом 1737 року запис у них проводився за становим та посімейним принципом[9. с.114-125]. Розписи, на відміну від інших облікових документів того часу (приміром ревізій) мали оновлюватися щорічно, а отже при належному їх збереженні ми маємо змогу прослідкувати динаміку розвитку сім'ї впродовж тривалого періоду. Окрім того, провадилися вони парафіяльним священником таким чином інформацію представлену в них для цієї категорії осіб можна вважати доволі репрезентативною.

Основним джерелом нашого дослідження будуть матеріали сповідних розписів села Шкурати, що зберігаються нині у 801-му фонді Державного архіву Полтавської області. Вони представляють 1758, 1766, 1770, 1772, 1775, 1784, 1790, 1793 роки, тобто забезпечують необхідний для дослідження хронологічний ряд.

Виходячи з вищесказаного спробуємо:

- дослідити структуру та склад домогосподарств;
- розглянути статевовікові показники притаманні цим родинам;
- простежити особливості функціонування інституту шлюбу серед священиків цієї парафії;
- показати вплив родинних зв'язків на передачу влади у парафії;
- проаналізувати джерельні можливості сповідних розписів при дослідженні інститутів шлюбу та сім'ї.

Село Шкурати розташовувалися на лівому березі річки Удай приблизно за п'ятнадцять кілометрів від центру протопопії - містечка Пирятин. У селі діяла церква Святої Трійці (Троїцька). Упродовж другої половини XVIII століття священицькі обов'язки у ній виконували Мартин Філіпов і його наступник Федір Петраковський.

Хочемо зауважити, що аналізуючи структуру та склад священицьких родин ми будемо дотримуватися усталеної серед дослідників думки про те, що терміни “домогосподарство”, “двір”, “сім'я” та “родина” для XVIII століття вживаються як тотожні. Себто, сім'я, у її тодішній патріархальній моделі, включала не лише кровних родичів у сучасному розумінні, а й слуг, наймитів, інших осіб, які перебували на становищі молодших членів родини[12. с.64]. Також, досліджуючи структуру родин ми звернемося до класифікації сімейних структур запропонованої британським дослідником П. Ласлеттом[16. с.132-157]. Він виділив три основні типи сімей:

- простий (нуклеарний) сімейне домогосподарство, що складається з однієї шлюбної пари з дітьми чи без них;

- розширений, у якому крім членів сім'ї живе ще хтось з родичів, які не утворюють шлюбних пар;
- складний (мультифокальний) як поєднання кількох простих сімей.

Щоб дослідити склад родин і зміни у них представимо отримані зі сповідних розписів результати про кількість осіб у формі таблиці, виділивши в окремі колонки священника, церковнослужителів і служителів (дворових людей) разом із особами котрі перебували з ними у кривній спорідненості записаних до двору панотця (див. табл. 1).

Таблиця 1

Структура священницьких родин

Роки	Священик з кривними родичами	Церковно-служителі з кривними родичами	Служителі з кривними родичами	Загалом
1758	5	8	8	21
1766	9	1	немає	10
1770	4	немає	3	7
1772	5	2	2	9
1775	4	5	9	18
1784	3	6	6	15
1790	4	немає	немає	4
1793	5	немає	немає	5

Таким чином, привертає увагу досить велика кількість церковнослужителів і слуг з родичами, котрі проживали у домогосподарстві священника на правах молодших членів родини. Так, у 1758, 1775 і 1784 їх загальна чисельність утрічі перевищувала прямих родичів панотця. Кількісний сплеск відзначений у колонці “священик з кривними родичами” за 1766 рік пояснюється записом до неї племінника священника разом із дружиною та дітьми[2, арк1]. Проте у наступних

рописах вони вже не значаться, а до цієї категорії записаний лише піп і його зять з дружиною та дітьми. У той же час в останніх рописах 1790 і 1793 років до двору священика записані вже виключно кровні родичі. Зокрема, це сам ієрей Федір Петраковський, його старший син із дружиною та неодружений молодший[8, арк.1]. Отож, можливо, даний випадок можна розглядати як ілюстрацію поступового переходу від великої патріархальної моделі сім'ї середньовіччя до родини як союзу кровних родичів у її модерному розумінні.

Аби визначити структуру сімей підрахуємо кількість простих шлюбних пар, зауважимо, що до них відносяться і самотні вдівці та неодружені дорослі особи котрі не мають кровної спорідненості з іншими парами. Отже, на 1758 рік таких пар було – шість[1, арк.1]. У 1766 році чотири[2, арк.1]. У 1770 – п'ять[3, арк.1]. У 1772 – п'ять[4, арк.1]. У 1775 – п'ять[5, арк.1]. У 1784 – п'ять[6, арк.1]. У 1790 – дві[7, арк.1]. У 1793 – дві[8, арк.1]. Тож, упродовж досліджуваного періоду можемо віднести родини священиків до складного типу сімей у відповідності з вищезазначеною класифікацією. Назагал ця картина збігається з аналогічними даними віднайденими у працях інших дослідників[15, с.188-195].

Результати динаміки статевовікового співвідношення у родинях панотців також представимо у вигляді таблиці (див. табл.2). Принагідно відзначимо, що межею дитинства обраний вік у п'ятнадцять років, так як його виділяють більшість сучасних дослідників[11, с.112].

Таблиця 2

Статевовікове співвідношення у родинях священиків

Роки	Загалом	Чоловіки	Жінки	Дорослі	Діти = Хл.+Дів.
1758	21	11	10	11	10=6+4
1766	10	6	4	6	4=2+2
1770	7	3	4	6	1=0+1

1772	9	5	4	4	2=1+1
1775	18	9	9	9	9=4+5
1784	15	8	7	8	7=4+3
1790	4	3	1	3	1=1+0
1793	5	4	1	4	1=1+0

Отже, у статевому співвідношенні спостерігаємо перевагу чоловіків із середнім показником шість до п'яти. Лише протягом одного 1770 року, чисельну перевагу мали жінки. Серед дітей числова першість, у чотирьох із восьми досліджених років, також на боці хлопців. Щодо пропорції дорослих та дітей то чисельна перевага тут на боці перших. Зауважимо, що у цьому показнику досліджувані сім'ї відрізняються від більшості сімей священників регіону, адже там у родинах переважають саме діти[13, с.184].

Матеріали сповідних розписів містять також дані, що дозволяють дослідити вік вступу до шлюбу та періодичність народжуваностей. Так, приміром отець Федір Петраковський одружився у віці двадцять шість років[2, арк.1]. Його дружині, на той час, виповнився двадцять один рік[2, арк.1]. Шлюбна різниця у цій парі становила п'ять років. Для порівняння, у селах Гурбинці, Грабарівка, Харківці цієї ж протопопії, за нашими дослідженнями, шлюбний вік у середовищі духовенства коливався у межах двадцяти – тридцяти років для чоловіків і шістнадцяти – двадцяти п'яти років для жінок[13, с.185]. Таким чином досліджувана родина по цим показникам цілком вписується у загальну картину регіону.

Щодо періодичності народжувань то зазначимо, що перша дитина, дочка Уляна, з'явилася на світ коли батькові виповнилося двадцять сім, а матері двадцять два роки, тобто через рік після одруження[2, арк.1]. Сам шлюб тривав близько вісімнадцяти років, десь до 1784 року, оскільки саме в розписові цього року отець Федір записаний вдівцем[6, арк.1]. Окрім вищезгаданої дитини маємо дані ще про двох спадкоємців панотця. Зокрема, син Микита народився коли батькові було тридцять два, а матері

двадцять сім[6, арк.1]. На час же народження молодшого сина Павла їм було тридцять вісім і тридцять три роки відповідно[6, арк.1]. На жаль хронологічний ряд розписів не дозволяє нам відповісти на запитання: чи були у родині інші діти, окрім вищезгаданих? Проте, якщо виходити з того, що вижили всі їхні діти, то це означає, що жінка народжувала приблизно раз на п'ять років. Для порівняння, по інших парафіях цієї ж протопопії, за проведеними нами дослідженнями, попаді народжували у середньому раз на три – чотири роки[13, с.182-185].

Матеріали сповідних розписів дають змогу простежити за ходом змін священиків у парафіях, а разом із цим відслідкувати вплив родинних зв'язків на цей процес. Офіційна позиція церковних ієрархів, щодо питання наслідування парафій, досить чітко була сформульована в указі митрополита Київського Рафаїла (Заборовського) від 2 червня 1732 року. У ньому, зокрема, він суворо забороняв священикам висловлювати свою волю щодо наступника у тестаментях (заповітах). У документі чітко вказувалося, що парафія не є власністю священика, а отже передавати її у спадок він не може. Призначення священика, говорилося далі, мало залежати виключно від волі єпископа та здібностей претендента. Жодних преференцій для дітей священнослужителів не передбачалося. Також, митрополит засуджував надмірний вплив мирян на процес призначення пароха. Указ закликав духовні правління критично ставитися до різноманітних клопотань вірян у питаннях призначення їм душпастирів[10, с.402-403].

У досліджуваний нами період заміна священика на парафії відбулася одного разу, так по смерті отця Мартина Філіпова спадкоємцем став його зять Федір Петраковський[5, арк.1]. У архіві збереглося також прохання мирян про призначення саме цієї особи на місце померлого панотця. Тож, очевидно, у цьому випадку можемо констатувати ігнорування вищезазначеного розпорядження. Принагідно зауважимо, що за цей же період у десяти парафіях цієї ж протопопії було зафіксовано чотирнадцять

випадків передачі приходу. В одинадцяти з них наступники перебували у родинних зв'язках із своїми попередниками. До речі шість із них були саме зятями своїх предтеч. У подальшому й сам панотець Федір звертався до керівництва з проханням призначити свого старшого сина на місце дякона у свою парафію. До цього прохання також додавалося клопотання парафіян на підтримку цієї акції. Прохання священника та мирян було й цього разу задоволене[7, арк.1]. Тож можемо констатувати досить помітний вплив родинних зв'язків на процес передачі парафій, попри офіційну позицію церковних ієрархів.

Підсумовуючи вищевикладене доходимо певних висновків:

- по-перше, матеріали сповідних розписів є важливим джерелом дослідження шлюбно-сімейних зв'язків у соціумі Гетьманщини XVIII століття, зокрема у середовищі парафіяльного духовенства і можуть використовуватися на рівні мікроісторичних студій;
- по-друге, аналіз структури досліджуваної родини показав, що вона впродовж усього періоду мала складний характер, що цілком вписується у загальну картину аналогічних родин цього регіону;
- по-третє, розгляд статевовікового складу родини показав перевагу в ній чоловічого населення, що також збігається з результатами представленими у роботах інших дослідників, а от у віковому співвідношенні перевага була за дорослими особами, що виділяє цю родину з поміж інших у цьому регіоні;
- по-четверте, шлюбний вік у досліджуваній родині загалом співпадає з загальноприйнятим для цієї групи соціуму, а от частота народжуваності у цій сім'ї була вочевидь меншою;
- по-п'яте, дослідження показало, що родинні зв'язки мали безпосередній вплив на процес наслідування парафії, що в цілому відображає неписану традицію того часу.

Джерела та література

1. Державний архів Полтавської області (ДАПО), ф.801, оп.1, спр.16, 21 арк.
2. ДАПО, ф.801, оп.1, спр. 112, 9 арк.
3. ДАПО, ф.801, оп.1, спр. 256, 9 арк.
4. ДАПО, ф.801, оп.1, спр. 312, 8 арк.
5. ДАПО, ф.801, оп.1, спр. 443, 8 арк.
6. ДАПО, ф.801, оп.1, спр. 819, 9 арк.
7. ДАПО, ф.801, оп.1, спр. 1044, 9 арк.
8. ДАПО, ф.801, оп.1, спр. 1140, 9 арк.
9. О штрафах за уклонение от исповеди // Полное собрание законов Российской империи Т.10. СПб., 1830. С.114-125.
10. Вишне夫斯基 Д. Киевский митрополит Рафаил Заборовский и его меры к исправлению духовенства / Д. Вишне夫斯基 // Киевская старина – 1899. - №3. – С.397-423.
11. Волошин Ю. В. Розкольницькі слободи на території Північної Гетьманщини у XVIII столітті (історико-демографічний аспект) / Юрій Волошин. – Полтава: АСМІ, 2005.
12. Волошин Ю. Структура сім'ї в поселеннях росіян-старообрядців Малоросії XVIII ст. (на прикладі слободи Демянки Топальської сотні Стародубського полку)/ Юрій Волошин // Історична пам'ять. – 2005. - № 1-2. – С.64-83.
13. Дмитренко В. Шлюб і сім'я у середовищі парафіяльного духовенства другої половини XVIII століття: спроба аналізу за матеріалами сповідних розписів / Віталій Дмитренко // Краєзнавство. – 2009. - № 1-2. – С.181-187.
14. Знаменский П. Приходское духовенство в России со времен реформы Петра / П. Знаменский. – Казань. 1873.
Крыжановский Е. Очерки быта южнорусского сельского духовенства в XVIII веке / Е. Крыжановский. – К.: 1890. – Т.І.

15. Сакало О. Населеність родин сільського духовенства Лубенського полку в другій половині XVIII ст / Олександр Сакало // Краєзнавство. – 2009. - № 1-2. – С.188-195.
16. Ласлетт П. Семья и домохозяйство: исторический подход / П. Ласлетт // Брачность, рождаемость, семья за три века: Сб. статей / Под ред. А.Г. Вишневого и И. С. Кона. – М.: Статистика, 1979. – С.132-157.

В статье предпринята попытка проанализировать институты семьи и брака в среде приходских священников на основании данных исповедных росписей.

Ключевые слова: *исповедная роспись, священник, брак, семья.*